

Leerrede over Romeinen 3: 23 en 24, uitgesproken op Woensdagavond 1-11-1961 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliëdienaar.

Zingen. - Psalm 130: 1 en 2
Lezen. - Romeinen 3

Voorrede.

De rechte kennis van, wie God is en wie wij daartegenover zijn, brengt een zeer grote ernst met zich mede. Dat spreekt zich ook uit in de gehele honderddertigste Psalm, maar toch wel in 't bijzonder in de twee versjes die wij zo-even met elkander zongen. Bij de psalmdichter was er dus door die rechte kennis een grote ernst teweeggebracht. En geen lichtvaardigheid in deze zin: "Ik ben wel een groot zondaar, maar daar is verlossing. Ja, dááruit vloeit ook voort de dankbaarheid. Wat is God toch een goede God hé, want zó is Hij." Tegelijkertijd stapt men over de staat van zonde en verderf heen, ziet op het werk van verlossing en dankbaarheid, en God, die goede God, Die geeft dat wel. Maar zo zijn de zaken niet!

Als er enige rechte kennis beslag legt op het hart, dan ziet men dat God de zonden háát en straft. God is, zoals dat staat in het eerste artikel van onze geloofsbelijdenis -- waarmede in deze weken zo schandelijk wordt omgesprongen, omdat het vierhonderd jaar geleden is dat deze belijdenis uitgegeven werd -- een zeer óvervloedige Fontein aller goeden. Zó is God! Hoewel God zo is, kàn Hij, krachtens de reinheid van Zijn Wezen, niet met de zonden delen. Dat is een onmogelijkheid! Als die kennis -- wie God is en dat wij in zonden ontvangen en geboren zijn -- in het hart is, wat is daarvan dan de vrucht? Toch dit, dat het onze zonden zijn die een scheiding teweeg brengen met die overvloedige Fontein aller goeden.

Het zijn de zonden, waardoor wij Hem, die het díérbaarst Wezen aller wezens is, schrikkelijk vertoornen. Wij hebben het reeds gezegd maar herhalen het, dat brengt die kennis met zich mede. Nu zien wij dat de psalmdichter daaruit also gesteld is:

Uit diepten van ellenden
roep ik, met mond en hart,
tot U, die heil kunt zenden;
O HEER, aanschouw mijn smart; ...

Mijne vrienden, als beleefd wordt, dat wij niets kunnen veranderen, de geringste zonde niet kunnen doden, niet de minste wijziging kunnen aanbrengen, als dat wáárheid in het hart is, dan brengt dat de zondaar in de diepte, in schuldbekenenis, om belijdenis te doen van onze zonden voor de Allerhoogste. Als het geen kennis is die het hart bezet, dan kan men rechtzinnig praten en handelen, zonder God nodig te hebben. Dan is men net als een klein kind dat de portemonnee of portefeuille van vader of moeder te pakken heeft gekregen en met bankbiljetten loopt te spelen zonder de waarde daarvan te beseffen. Dat wij, mijne vrienden, hierop acht geven, want wij hebben met een God te doen, die let niet op het gepraat en de belijdenis, maar die ziet het hàrt aan, vanwaar de uitgangen des levens zijn.

Hoe is ons hart voor God onze Schepper? Praten over God, over Christus, over die Geest en over Zijn werken met een hart dat Hem niet vreest, dat niet verootmoedigd is, staat dan precies gelijk aan gepraat over kranten-nieuws of dat men het heeft over voetballen. Zullen wij er rekening mee houden dat de zaken zo bij God staan!

Laten wij ons niets verbeelden of voorstellen, want er is bij die Majesteit zo'n ernst. Want God, die de zondaar niet kàn aannemen krachtens de reinheid van Zijn Wezen, heeft het allerliefste

wat Hij had, Zijn heilig Kind, er voor opgeofferd om ons te kunnen aannemen. Kan die Majesteit dan niet bij ons naar recht om ernst vragen? Hij toch gaf Zijn hoogste Gave. Och, dat wij dat wel bedenken, want eenmaal komen wij in het gericht van God en dan zal Zijn woord zijn: "Wat hebt gij met Mijn Zoon gedaan, Die Ik geschonken heb tot een verzoening voor de zonden en tot wederaanneming ten leven?"

Door de kennis die er bij de psalmdichter in het hart was, viel ook weg, waar de mens zich zo mee bezig houdt: "Ja maar, kijk, wie ben ik." Zijn zeggen is:

Zo Gij in 't recht wilt treden,
o HEER, en gadeslaan
Onz' ongerechtigheden,
ach, wie zal dan bestaan?

Wat brengt dat teweeg? In gebogenheid des harten bij Hem. Want Hij is die God, die strafschuldigen - dus zij die bij Hem komen met hun schuld, met hun schande - wil aannemen, want er is vergeving. Vergeving op grond van de zoenarbeid van Christus. Niet omdat wij er zo mee te doen hebben en omdat wij zoveel tranen storten, nee ..., want de geringste zonde is op zich onvergeeflijk. Daarom sprak Christus: "Ik moet voor voldoening zorgen", er moest betaald worden voor de zonde. En, Hij hééft betaald en dáárom is er op grond van die zoenarbeid vergeving. Daaruit is het:

Dies wordt Gij, HEER, met beving,
recht kinderlijk gevreesd.

Zo wordt God gediend uit Zijn eigen werken, wordt Hij groot gemaakt uit Zijn toebrenging, wordt Hem lof toegebracht uit hetgeen Hij heeft uitgedacht en heeft daargesteld, zodat zij in daden bewijzen en de erkenning van hun hart is, dat Hij de overvloedige Fontein aller goeden is.

Tekst.

Wij vragen een ogenblik uw aandacht voor een woord der Schriftuur uit het derde hoofdstuk van de Romeinen brief en daarvan de verzen drie- en vierentwintig, waar wij lezen:

23. *Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;*
24. *En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is.*

Zingen.

Psalm 36: 3

Bij U, HEER, is de levensbron; ...

Leerrede.

De tekstwoorden die wij hebben voorgelezen, behelzen in het kort de gehele leer des heils. De beide uitersten van deze leer zijn in deze twee verzen begrepen, namelijk: de nameloos diepe val van de mens alsook de onnaspeurlijke liefde Gods, Die in Christus zulke rampzalige gevallen schepselen wil zaligen en dienen ten eeuwigen leven. De brief aan de Romeinen is één van de voornaamste brieven van de apostel Paulus, het wordt wel genoemd: "De catechismus van de

leer Gods." Hierin verhandelt de apostel van stuk tot stuk de leer van de vrije genade en het zalig worden zonder werken, waarde of verdienste, uit louter genade.

Oppervlakkig genomen kan men al gauw het één en ander van die leer begrijpen: dat onze verloren staat insluit dat men gans onvermogen is om zichzelf daar uit te helpen en dat vrije genade insluit, dat alles tot zaligheid alleen uit God vloeit. Dat lijkt al gauw enigermate verstaanbaar en begrijpelijk te zijn, maar als het op de praktijk aankomt en het wordt rechtstreeks beleving door de verborgen werking en kracht van de Heilige Geest, dan zijn die beide stukken, zowel onze staat als de arbeid Gods en de genade, een totale verborgenheid.

Wij zeggen dat dit van beide geldt. Ook wanneer de onderwijzer in de catechismus over de leer van zaligheid spreekt, dan wordt reeds in de tweede vraag naar voren gebracht: "Hoe veel stukken zijn u nodig te weten, opdat gij in deze troost zaliglijk leven en sterven moogt?" Dan wordt, op grond van Oud- en Nieuw Testament, geantwoord, dat daartoe drie stukken nodig zijn, waarvan het eerste is om te kennen, hoe groot onze zonde en ellende zij. Dan volgt als tweede, de verlossing en als derde, de dankbaarheid.

Hoewel de onderwijzer dat werk in drie onderscheidene delen voorstelt, is het nochtans één enig werk van de derde Persoon, de Heilige Geest. Het eerste is zowel als het tweede, maar ook het eerste is zowel als het derde een werk des Geestes. Laat ons dus wel bedenken, dat wij buiten de verlichting van die Geest, niets kennen van onze verloren staat.

Dat behoort méde tot de verdienste van Christus. Gij zult zeggen: "Welk een vreemd woord is dat." Toch is het niet vreemd dat die zaak ook tot Zijn verdienste behoort. Immers, de Zone Gods heeft die levendmakende Geest verworven. Dat leert Hijzelf als Hoofd der gemeente, zeggende: "Die (levendmakende Geest) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zònde, en van gerèchtigheid, en van óordeel." De inhoud daarvan is dus, dat buiten de werking van die Geest niet die verzekering in ons hart is, welke genoemd wordt: een overtuiging van zonde, van gerechtigheid en van oordeel.

Door opvoeding en wegens eerbiediging van de leer kan er wel een toestemmen zijn, ook wel door enige algemene werkingen van die Geest, waardoor men soms terugschrikt voor zonde en van wat er soms in ons leeft van enige aparte uitwassen van zonden, maar dat is niet wat rechtstreeks behoort tot dat zaligmakende werk van de derde Persoon, de Heilige Geest. Jezus zegt van het bijzondere werk van de Heilige Geest: "Die zal Mij verheerlijken."

Waarmede kan de derde Persoon, de Heilige Geest, de Zone Gods bekwaamer verheerlijken dan openbaar te brengen dat wij in een algeheel, totaal verloren staat en toestand zijn? Dat wij onszèlf niet kunnen helpen en dat wij gehòlpen moeten worden?

Dat wij er dan wel op letten, dat het eerste stuk van het zaligmakend werk, niet iets is om er over te redeneren: "Ja vanzelf, een ziel is in zonde ontvangen en geboren, natúúrlijk. Ja, wat is toch een mens, als je er eens inkomt ... het is verschrikkelijk. In 't bijzonder in een tijd zoals het nu is, want alle dijken zijn doorbroken. Wat is er niet te doen ..." Inderdaad, maar wij hebben het nu niet over, wat er te doen is in deze wereld. Dat is in één woord een schandaal.

In de eerste plaats moeten wij op onszelf zien, kènnen wij de staat van ons hart. Dat het in ons land er zo langs gaat, dat is de vrucht van wat hier gebeurd is. Jezus Christus is hier eenvoudigweg de plaats ontzègd, Hij is buiten de deur van ons land gezet en ook buiten de kerk. Dat is een daad geweest die men al in 1795 heeft gedaan. Nu is het 1961.

Hoe is het, mijne vrienden, in een gezin waar vader en moeder geen baas zijn, maar de kinderen? Dat is toch in één woord verschrikkelijk en zó moeten wij Nederland beschouwen. Zelfs worden wij geregeerd bij: de meerderheid van stemmen! Zolang het maar niet staatsgevaarlijk is, heeft diegene het voor het zeggen, die de meeste stemmen heeft. Zo is het bijvoorbeeld geweest met het communisme en met de N.S.B-ers. Men zegt dat er in Rusland zelfs een bond van godlozen is en als zo'n bond hier opgericht wordt en er zijn stemmen genoeg dan kunnen zij hier ook gaan

regeren. Dàt komt, omdat Christus buiten de deur gezet is. En zo is het in de kerk precies eender. Men kan doen en laten wat men wil. Als men er geen zin in heeft, nou dan doet men toch wat anders en sticht men een andere kerk.

En de Bijbel...? Daar Christus buiten de deur is gezet, doet men daar ook maar mee wat men wil. Als er nog zijn die vasthouden aan: "Er staat geschreven", dan is men ouderwets, is men conservatief. Natuurlijk! Ik heb horen vertellen dat er een nieuwe psalmberijming wordt uitgegeven en die boekjes worden zondags bij de buitendeur van de kerk voor een rijksdaalder te koop aangeboden. Als men de kerk ingaat, dan kan men tegelijk zo'n boekje kopen. Dat is al heel gewoon, zelfs onder het excuus: "Je stopt toch ook geld in het collectezakje? Waarom dat dan niet?" Zo kan men doen wat men wil. Paulus zegt bijvoorbeeld van de vrouwen dat zij in de gemeenten zouden zwijgen. Maar, is het zeggen van heden, dat moet je nu anders verstaan, want Paulus leefde in een heel andere tijd. Dan kiest men vanzelf ook vrouwen in het ambt, en lopen de dames zelfs geschminkt en opgemaakt door de kerk. Die dingen gebèuren!

Hoe komt dat? Omdat wij, Nederlanders, Christus buiten de deur hebben gezet. Daar zijn wij nooit op teruggekomen; al die jaren, vanaf 1795 tot heden, zijn wij daarmee doorgedaan. Wij hebben wel zowat twee eeuwen ruzie gemaakt met God en met daden gezegd: "Wij kunnen het hier wel stellen", maar als de toorn van God maar een beetje gaat dreigen door bijvoorbeeld geruchten van oorlogen, dan is de inhoud van alle bidden: "Blijf alstUblieft weg."

Van Korach lezen wij dat hij een Leviet was. Omdat hij een Leviet was, stond het hem niets aan dat Aäron en zijn zonen priesters waren, dat wou hij ook wel eens wezen. Natuurlijk! Hij had ook nog wat vrienden uit het geslacht van Ruben, namelijk Dathan en Abíram. Dàt waren toch oorspronkelijk nakomelingen van de éérstgeborene van Jakob. Maar nu was Juda echter verkoren tot het eerste geboorte-recht, ondanks dat Ruben de eerstgeborene was. En Mozes deelde zomaar de lakens uit. Dat alles zinde Korach in 't geheel niet, hij wilde hogepriester zijn en ook anderen wilden wel eens een woordje meespreken. Uiteindelijk waren het tweehonderdvijftig mannen uit de kinderen Israëls die aan hun kant stonden.

Moet je je toch eens even indenken wat er al niet kan gebeuren, terwijl daar het heiligdom, de tabernakel stond, waar de heerlijkheid Gods was. Dus terwijl daar van de heerlijkheid van Gods Majesteit was in een wolk, gebeurden die dingen. Is het een wonder dat het in Nederland er zo langs gaat? Want, waar is nog te zien van de heerlijkheid van Gods Majesteit? Ja, in de loop der eeuwen zijn er wel mensen tot God bekeerd, ook in ons midden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vastblijve. Maar daarmee deelt Holland niet in Zijn gunst. Al zou het zijn dat alle inwoners van zo'n grote stad als Rotterdam, met Schiedam erbij, bekeerd zouden worden, dan bleef nog het oordeel rusten. Dàt zou daardoor niets van zijn plaats gaan, want men heeft schrikkelijk misdaan tegen Hèm, Die op Zijn kleed en op Zijn dij deze Naam geschreven heeft: "Koning der koningen, en Heere der heren."

Nadat Korach, Dathan en Abíram met hun aanhang zich tegen Mozes en Aäron vergaderden, viel Mozes voor God neer. Daarna sprak hij tot Korach en tot zijn ganse vergadering, zeggende: "Morgenvroeg dan zal de HEERE bekend maken ... wie Hij verkoren heeft", dat een ieder dan met zijn wierookvat kome met vuur en reukwerk daarin, om zo voor het aangezicht des HEEREN te komen.

Zij wilden echter niet horen, vervuld zijnde met eigen zin. Dan bidt Mozes tot God: "Zie hun offer niet aan!" Hoe kwam dat? Omdat Mozes het voor God opnam. Dan is het woord van God tot Mozes: "Spreek tot deze vergadering, zeggende: "Gaat op van rondom de woning van Korach, Dathan en Abíram." Dus allen moesten zich afscheiden van hun woningen en dan lezen wij: "En de aarde opende haar mond, en verslond hen met hun huizen, en alle mensen, die Korach toebehoorden, en al de have." Dan staat er in Numeri zesentwintig nog een opmerkelijk woord: "Maar de kinderen van Korach stierven niet." Wat was het geval? Dat degenen, die niet deelden

in het streven naar het priesterschap -- wat in feite rebellie was tegen God -- al waren het de zonen van Korach, die stierven niet. Van die mensen hebben wij nog psalmen.

Laten wij er dus acht op geven, dat al wat er in Nederland te koop is, God daar geen respect voor heeft, hoor! "Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben." Wat is de wil van Zijn Majesteit? Dat wij onze zonden kennen en dat wij ons schuldig kennen, dan is er genade genoeg bij God. Dat is de weg! Van al het godsdienstig bidden, zegt God: "Doe het getier uwer liederen van Mij weg; ook mag Ik uwer luitenspel niet horen. Uw nieuwe maanden en uw gezette hoogtijden haat Mijn ziel, zij zijn Mij tot een last; Ik ben moede geworden, die te dragen." Daar gaat God niet mee akkoord. Hij is te rein, te heilig, te vlekkeloos om daarmee te delen. Zo er enigermate bij ons is om Zijn Woord te eren, Zijn Majesteit te eerbiedigen, dan moeten wij God gelijk geven. Sta er eens bij stil welk een God Hij is, opdat toch een ieder zou verstaan hoe vertoornd God wel moet zijn over ons volk.

In dit hoofdstuk staat onder meer, dat de ganse wereld voor Hem verdoemelijk ligt en dat er geen onderscheid is, gelijk geschreven is: "Er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot één toe." Ook onze tekstwoorden luiden: "Hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods." Wat is dat? Hier heeft de apostel rechtstreeks het oog op het Beeld van God. Dat bestond in kennis, in gerechtigheid en in heiligheid. Zodat Adam in de staat der rechtheid de HEERE kende aan de wind des daags. Krachtens de reinheid van de schepping kon hij God de HEERE van harte liefhebben, minnen en vrezen. Die reine Wet van God was als ingeschapen: God lief te hebben boven alles en de naaste als zichzelf.

Maar hier staat: "En derven de heerlijkheid Gods." Door die daad die in het paradijs geschied is, hebben Adam met al zijn nakomelingen het Beeld van God verloren, ook wel genoemd Zijn heerlijkheid. Dat verloren zijnde, heeft de mens niet de minste kennis meer overgehouden van God Zijn Schepper en weet men niet wat men moet doen of laten. Al wat wij daar boven staan is verméning. Daarom heeft het Gode behaagd om Oud-Testamentisch, door de mond van Zijn knechten -- patriarchen en profeten -- alsook door de ceremoniële wetten, de zaken voor te stellen zoals zij zijn, en Nieuw-Testamentisch door de prediking van de gekruiste Christus.

Om ons bekend te maken dat wij in Adam gevallen, alles, àlles, volkomen ALLES hebben verloren. Nu is het, dat God Zelf aan de prediking des Evangelies Zijn zegen heeft verbonden. Waar dat recht verkondigd wordt, alsook waar Hij de gedachtenis van Zijn Naam stichten zal, daaraan heeft Hij verbonden tot ons te willen komen om ons te zegenen. Waardoor? Door Zijn Woord te bekrachtigen met Zijn Geest, zodat als wij onder het Woord zijn, al is het nog zo tegen onze natuur, wij er toch door overtuigd worden en het moeten aannemen!

Onze oude leraar zei wel eens van mij -- dat heeft hij nog gezegd toen ik bevestigd werd --: "Hij was iemand, die kon ik zo om mijn hand winden maar ook zo." Hoe kwam dat? Ik had aan moeten nemen dat hij uit God sprak. Hij bedoelde zichzelf niet, ook geen mensen noch 't één of ander, maar sprak zoals het bij God was. Eenmaal zou alles wegvallen en dan zou ik voor Gods rechterstoel komen. Daardoor moest ik aanpakken, al was het nog zo tegen mijn eigen inzicht. Dat was het Woord, daarvoor moest ik vallen.

Wij zeiden reeds, dat daar wij de heerlijkheid Gods derven, het zo ver met ons is, dat wij niet weten wat te doen of te laten. Wij missen alle kennis. Mijne vrienden, onderwerp u die vernedering, want dan is er gelegenheid om te zeggen: "Och God, wat ben ik ongelukkig, ik weet niet wat ik moet doen, ik weet niet wat ik moet laten. Gedènk mij alstUblieft en werk door Uw Geest." Want God is ongelùkkigen en die het niet wéten goed. Wees dan alzo bij Hèm aan de deur. Daarom wordt de staat waarin wij zijn, genoemd: geestelijk dood. Dat is een totaal af, los en gescheiden zijn van God, waarbij een totale onmacht komt om iets te kunnen wijzigen.

Hier spreekt de apostel: "Hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods." Vervolgens zegt hij, als tweede zaak: "En worden om niet gerechtvaardigd." Wonder der eeuwige liefde Gods. Het is zo'n wonderwerk, waarom ook de vlekkeloze engelen begerig zijn om daarin te blikken, namelijk dat God, Die eeuwige God is en blijft, rein, heilig en volmaakt, zondaars kan zaligen, aannemen en eigenen als Zijn kinderen. Dat is zo'n verheven wonderwerk, daar komen de engelen nooit op uitgestaard. Die Majesteit neemt zondaars, Hij neemt Abrahams zaad aan.

Hoe dat kan, dat zij om niet gerechtvaardigd worden? Dat komt omdat God de overvloedige Fontein aller goeden is. Van eeuwigheid overziende dat alle vlees zijn weg zou verderven, sprak Hij in de vredeeraad: "Wie is Hij, die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?" Dat heeft de Zone Gods op Zich genomen. Om zodanig Borg te zijn: dan zal Ik in de plaats des zondaars treden. Hebben zij allen gezondigd, dan zal Ik komen in hun vlees en natuur. En de Vader wilde Hem zenden. Daarvan lezen wij: "Wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.". Zoals men een knecht buiten het huis zendt, zo wilde Hij komen op deze beroerde wereld.

De Wet, die het uitgedrukte beeld is van de reinheid van Gods Wezen, eist: "De ziel, die zondigt, zie zal sterven." Ja, die Wet vordert en zegt: "Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving." Dan moest Hij, die Borg was, Zijn bloed laten vloeien, dan moest Hij, die Borg was, sterven, om de Wet recht te laten wedervaren. Dat moest in volkomen en volmaakte liefde geschieden, want de liefde is de vervulling der Wet. En Hij deed dat uit liefde tot Zijn Vader om dat geschonden Deugdenbeeld weer te herstellen. Hij deed dat uit liefde tot gevallen Adamskinderen, die gezondigd hadden waardoor zij de heerlijkheid Gods derfden. Dat heeft de kerk zo verstaan dat zij daarvan in de vijfenveertigste Psalm zingt: "Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid." Daarom heeft de Koning Zijn bloed laten vloeien en is gestorven voor de zonden. Hij heeft in volmaakte liefde, eeuwige gerechtigheid aangebracht; Gode het rantsoen toegebracht. Dat is zo'n volkomen werk, dat als de derde dag daar is, doet God de Vader, de Rechter van allen, uitspraak door Zijn Zoon op te wekken uit de dood. Daar sprak Hij in daden, dat waartoe Hij Zijn Zoon gezonden had, nu geschied was. Er is dus een volkomen arbeid!

Let wel, hoewel de mens gezondigd heeft en de heerlijkheid Gods derft, is er een zodanig volkomen werk tot herstel dat ten eerste: God ons, in de overtuiging van onze zonden, die zaak aan het hart wil brengen door de prediking, ten andere: wil Hij die zaken in banden en noden nader openbaar brengen in ontdekking, en ten derde: als daar een uitgewerkte zondaar is, dus bij wie die zaak vlak ligt in het hart: "Ik ben schuldig voor God; ik ben verdoemelijk voor dat hoge Wezen", en het met God eens wordt in rechten, dus God boven zichzelf gaat stellen, daar neemt God de hoogste en hij de laagste plaats in. Dan gaat het zo worden dat God met hen mag dòn, want zij hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods. De schuld daarvan ligt bij hen en Hij is eeuwig vrij. Zó komt men aan de zijde van God te staan.

En doet God met hen? Ja! Wat doet Hij? Zijn rechten laten gelden als Schepper, waaruit zij geheel hun einde verkrijgen en vinden in Adam. Daar staat van: "Want de HEERE zal een afgesneden zaak doen op aarde." Waar God dus Zijn rechten laat gelden en Zijn zwaard gebruikt, daar houdt bij de mens alles op om iets te doen of iets te wijzigen. Daar houden zelfs onze gedachten op, ja, heel de wereld. Daar geldt volkomen: "God heerst als Opperheer."

Als dan alles wat van de mens is valt, niets staande blijft, God in volkomenheid heerst, dus geen opstand, geen tegenstand, dan is er bij de mens niets meer om ... de Koning te weren, Wiens borstwerk is een vúrgrlòèd van zondaarsliefde. Die, wat Hij verworven heeft, wil schenken en vermaken, maar met behoud van de eer van God, dus dan moeten wij voor God ruimen. Wij de schuldigen in gebogenheid onder God.

Het is dus niet zo, mijne vrienden: zou de Koning het willen doen? Want als onze ogen opengaan, dan leren wij kennen dat de Koning ons naloopt met al Zijn schatten en heilsvendiensten. Hij loopt ons na, totdat wij Hem plaatsgeven in onderwerping dat het waarlijk bij ons een verloren zaak is. Bij wie het waarlijk een verloren zaak is en gezaligd wordt, krijgt alleen God de eer:

Hij, de Vorst der aard',
Is die hulde waard.

Merkt nu eens aan, wij zijn begonnen te zeggen, dat die Geest Hem zal verheerlijken en dat Die overtuigt van zonden. Zien wij dus wel, dat het alles des Geestes arbeid is, die de zondaar ontdekt, zijn gans verloren staat openbaar brengt waardoor hij de totale uitgewerkte is en er plaats is voor Christus en Zijn bediening. "Worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is."

Wat is dus de zaak? God die ons afsnijdt in Adam, Die vermaakt ons Zijn Zoon en zij vinden gelegenheid uit de arbeid des Geestes, Die hen heeft ontdekt, ontgrond, ontbloot, om de Koning die zij krijgen, ook door het geloof aan te nemen, te omhelzen en toe te eigenen. Daar ligt alles van de mens buiten, het is zuiver en alleen genade. Verborgenschap des Koninkrijks. Omdat Hij dus als Borg en Middelaar geboet, betaald en gerechtigheid verworven heeft en die vereniging des geloofs plaats heeft, wordt de Koning met Zijn heilsvendiensten van ons en wij worden van Hem met onze zonden. Hij neemt ons zoals wij zijn, en wij nemen Hem zoals Hij is, door het zielzaligend geloof als gewrochte door die eeuwige Geest. "Om niet gerechtvaardigd." Hun zonden worden hun niet meer toegerekend, maar hun wordt toegerekend Zijn arbeid, Zijn verdienste waardoor zij voor God komen te staan alsof zij nooit zonden hebben gekend, alsof zij nooit zonden hebben gedaan, alsof zij al de gehoorzaamheid hebben volbracht die Christus voor hun volbracht heeft, in zoverre zij die weldaden met een waar geloof aannemen.

Gerechtvaardigd! Hij rekent hun de zonden niet meer toe, want die heeft Hij Zijn Zoon toegerekend. God handelt, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is, in Hem, de grote Verlosser, hun toerekenend Zijn gerechtigheid, Zijn heiligheid, zodat zij nooit meer in het gericht komen.

Nu moeten wij daar eens even bij stilstaan, dat God, om zondaren rein en heilig voor Zich te stellen en te kunnen aannemen, Zijn Zoon gegeven heeft, Die Zich doodgeliefd heeft. God gaf Zijn Zoon over om al Zijn toorn en gramschap op Hem uit te storten. Nu kunnen wij allen toch wel indenken, dat God, die recht op ons heeft als Schepper, maar ook recht op ons heeft krachtens Zijn Verbond (want wij zijn in Zijn Naam getekend door de doop), wat een toorn er bij God moet zijn als er met Zijn Zoon gedaán wordt. Ja, wat een toorn moet daar dan bij God zijn. Zullen wij er rekening mee houden dat het werk van genade er is. Zoek een plaatsje en onderkomen in de kloof van die Steenrots.

Laten wij niet zo zijn: "Ja, in de krant las ik weer van spanningen in het wereldgebeuren en de radio gaf nog door... Of, oh gelukkig 't is nu weer wat minder spannend." Laten wij daar allemaal toch niet op zien, maar laten wij er eens achter zien te komen hoe het bij God is, dat er bij Hem zo'n toorn is wegens het miskennen en verwerpen van Zijn Zoon. Want Hij wil ons om-niet rechtvaardigen. Hij wil dat Christus in het middelpunt staat, daar Hij Koning is, maar nu onteerd en verworpen wordt, zowel in de staat als in de kerk. Dat laat God zo niet zitten. Dat doet Hij ook niet, want Hij neemt het krachtens de reinheid en de heerlijkheid van Zijn Wezen voor Zijn Zoon op.

Nu kan een zodanige Schriftuurplaats als hier voor ons ligt, ons opwekken tot ernst. Luther -- deze week wordt hervormingsdag gevierd -- is ook uitgegaan van deze zaken waar wij zo-even over gesproken hebben, namelijk van de leer van vrije genade en dat door werken der Wet geen vlees behouden wordt, maar dat wij alleen zalig worden uit genade door het geloof in Christus Jezus.

Nu beleven wij een tijd dat men zegt: "Ja, dat werkt de Heere zo niet meer." Dan wordt er nog bijgezegd: "Dat is toch zo'n zware dominee, hij zei nog ..." Wat zei hij? Een grote leugen! Want God is niet veranderd en Zijn Woord is niet veranderd, maar het Nederlandse volk moet dat niet meer. Want dan moeten zij zich vernederen voor God en voor de dag komen met heel hun godsdienst, dat zij daarmee op reis zijn naar de hel. Maar, dat is te vernederend. Dus, men wil dat niet. Daarom wordt de zaak zó bemanteld en dat moet dan de ernst zijn: erg zwaar zijn!

Laten wij toch bedelen dat God ons wakker schudt om op te merken hoever het al heen is. Zondaars worden, zo zij in schuld bij God komen, uit genade gezaligd; zonder werken, waarde of verdiensten, uit louter genade. Dat is de leer waarvoor God partij trekt. Daarom, als Hij Zijn voetstappen komt te zetten in Nederland, dan gaat God schóónmaak houden, want Hij trekt partij voor Zijn Zoon. Laten wij dat wel bedenken en ook dat God geen vlees ontziet. Recht en gerechtigheden zijn de vastigheden van Zijn troon.

Daarom is het op zijn plaats dat wij genade bij Hem zoeken, opdat als die dag daar is, wij dan aan Zijn zijde mogen staan. Met Hem mee kunnen: "Dàt is onze God! Die hebben wij verwacht en Hij zal ons zalig maken." Zoek dàt! Wat ik u bidden mag, laten wij ernst betrachten en niet rusten. Onderzoek de zaken waarover wij zo-even gesproken hebben, of zij alzo bij God zijn. Laten wij er niet overheen stappen, maar de waarheid betrachten zoals die in Christus is.

Heilige God Zijn Woord. Sterke en trooste Hij diegenen, die zichzelf op Hem aangewezen zien, die alles van Hem in hun armoede moeten hebben, opdat openbaar zou worden Zijn machtige hand, Zijn sterke arm tot prijs van Zijn genade. Amen.

Slotzang.

Psalm 81: 10

Eert geen uitlands god; ...

Zegen.